siklostęs griuvenų ir degėsių sluoksnis, kuriame aptiktas 1651 m. varinis Švedijos karalienės Kristinos Rygos šilingas. Virš griuvenų esančiame sąnašų sluoksnyje rastas varinis 1663 m. Jono Kazimiero šilingas.

XVIII a. viduryje vienuoliai rokitai atstatė apleistą bažnyčią, pastato viduje per 40 cm pakėlė grindis (jos buvo iš lentų). XVIII a. pabaigoje vienuoliai po presbiteriją sumūrijo du skliautinius rūsius. Vienas jų, mažesnis, buvo po dešiniuoju altoriumi su įėjimu iš bažnyčios vidaus, o kitas, didelis, - po didžiuoju altoriumi su įėjimu iš lauko. Bažnyčios grindys pakeltos dar 10 cm ir išklotas paprastomis statybinėmis plytomis.

1812 m. Napoleono armijos įsiveržimo metu bažnyčia buvo vėl apgriauta. 1824 m. ji atiteko gailestingosioms seserims- vienuolėms šaritėms. XIX a. pabaigoje bažnyčia ir bokštas buvo nutinkuoti, įgavo dabartinį vaizdą.

Kęstutis Katalynas

ARCHEOLOGINIAI TYRINĖJIMAI VILNIUJE, SUBAČIAUS IR MALŪNŲ GATVĖSE

1989 m. PRPI Vilniuje, Subačiaus gatvės Nr. 14 kiemo viduryje ir šiaurinėje pusėje ištyrė tris plotus (iš viso 320 m^2). Aptiktas 0,6-2,3 m storio suardytas kultūrinis sluoksnis su gausiais XV-XVII a. buitinės keramikos fragmentais, XVI-XVII a. kokliais. Giliau buvo XV-XVI a. medinių pastatų apatinių rąstų vainikų pėdsakai bei kelios 0,6- 2,4 m gylio duobės. Dvi duobės, pagal jose aptiktą keramiką, datuotinos XV a. Vienoje iš jų buvo gausu geležies šlako. Dar dvi 2,4 ir 1,6 m gylio duobės datuotinos XVI-XVII a. ir XVII a. antrąja puse.

1989 m. PRPI tyrė buvusio bernardinių vienuoly-

no (įkurto 1495 m.) kiemo rytinę dalį (Malūnų gatvė Nr. 3, 5). Kasinetas 313 m^2 plotas. Įvairiose perkasų dalyse pasiektas 1,8-3,3 m gylis. Konstatuota, kad viršutinė kultūrinio sluoksnio dalis (iki 1,2-1,9 m gylio) yra suardyta. Giliau buvo iki 1,4 m storio sluoksnis (faktiškai - šiukšlynas) su itin gausiais radiniais, surinkta apie 20 tūkst. XV a. pabaigos - XVII a. buitinės keramikos šukių, nemaža XVI-XVII a. koklių fragmentų, 29 batai, taip pat paskiros jų dalys (datuotini XVI-XVII a. riba) ir kt. Aptikta nemaža mūrinių ir medinių konstrukcijų, datuotinų XVI a. pabaiga - XVII a. Tai ūkinių pastatų pamatai ir apatiniai rąstų vainikai, krosnių padai, poliai, mediniai latakai.

Kultūrinio sluoksnio apačia nepasiekta (trukdė gruntinis vanduo).

Birutė Lisauskaitė

DAUGIRDŲ DVARO ŽAVLGOMIEJI TYRINĖJIMAI

1989 m. Trakų istorijos muziejus žvalgė Trakų rajono (Semeliškių apyl.) Daugirdiškių kaime esančią Daugirdų dvarvietę. Dvaras XVI-XX a. stovėjo Monio ežero saloje, į jį buvo patenkama mediniu tiltu. Dvarą valdė vidutiniai ar net smulkūs bajorai (dažnai jie negyveno dvare), pastatai buvo prasti ir apleisti. XIX a. antroje pusėje dvarą įsigijo J. Tiškevičius ir pastatė čia mūrinį bravorą, kurio liekanos dar dabar tebestovi "ūkinio" kiemo kairėje pusėje. Dvaro pastatai galutinai sunyko po paskutinio karo.

Tyrimų metu nepavyko rasti dvaro ankstyvojo egzistavimo laikotarpio pastatų liekanų. Jų buvimą liudija tik XVI a. pabaigos - XVII a. pradžios kiliminių koklių fragmentai.

Dvaro sodybos užimamą salą galima suskirstyti į dvi dalis, du kiemus. Pietinėje salos dalyje buvęs